

Pisma s soške fronte (Alojz Praprotnik, umrl 17. 9. 1915)

30. 7. 1914

...Tudi meni je žal, da se ne morem od vas posloviti ter vam v slovo roko podati.
Ampak sedaj se ne da nič izpremeniti, dolžnost nas kliče v bojne vrste.
Sedaj ne pomaga drugega kakor se udati v usodo.
Mogoče se še kdaj vidimo, ako pa me zadane smrtno orožje na bojišču,
takrat se včasih spominjajte vašega nesrečnega sina.
Jaz bom na Vas mislil v najhujšem boju.

8. 9. 1915

... vsak dan grmi, da se zemlja trese. Jaz sem ... bolan, da vedno ležim.
... Od tu imam krasen razgled, posebno še ob večerih, ko pod nami Bovec gori.
To je ravno tako, kot bi gledal v ognjeno morje ...